

Mishnah Taanit, chapter 4

משנה תענית פרק ד

(1) On three occasions during the year the priests raise up their hands [to bless the people three times during the day, during the *shemonah esreh* prayer. And on Yom Kippur they would raise their hands] four times during the day; at *shahrit*, *mussaf*, *minhah*, and *ne'ilah*. [These three occasions are]: on fast days, on

א בשלשה פרקים (בשנה) כהנים נושאים את כפיהן ארבע פעמים ביום, בשחרית, במוסף ובמנחה ובנעילת שערם, בתעניות ובמעמדות וביום הכפורים: ב אלו הן מעמדות, לפי שנאמר (במדבר כח), צו את בני ישראל ואמרת אלהם את קרבני לחמי, וכי היאך קרבנו של אדם קרב, והוא אינו עומד על גביו, התקינו נביאים הראשונים עשרים

ma'amadot, and on Yom Kippur. [This Mishnah follows the view of Rabbi Meir who maintains that the reason ברכת כהנים was not instituted daily at *minha*, was the fear, that the priests might drink wine before their blessing, and therefore on a fast day when this is not applicable, they do raise their hands. However, Rabbi Yose argues, and maintains, that once the Rabbis instituted that they should not raise their hands at *minha* they did not differentiate for fast days. However, those fast days when there is no *ne'ila*, and *minha* is recited close to sunset, in such cases, since this *minhah* prayer similar to *ne'ila* he agrees that the priests would raise their hands in blessing. The *halachah* follows Rabbi Yose.]

(2) The following is [an explanation of] the *ma'amadot*: Since it is stated: "Command the children of Israel and say to them: My offering, My food ..." (Numbers 28:2). Now how can a person's sacrifice be offered and he is not present? The early Prophets instituted twenty-four [priestly watches, called]

רבנו עובדיה מברטנורא

א בשלשה פרקים בשנה וכו'. הכי קאמר, בשלשה פרקים שהם תעניות ומעמדות ויום הכפורים דמסיק בתר הכי, כהנים נושאים את כפיהם בכל תפלה, דהיינו שחרית מנחה ונעילה. ויש יום אחד באלו הפרקים שנושאים כפיהם ארבע פעמים ביום, והוא יום הכפורים, שיש בו תפלת מוסף. ומתניתין ר' מאיר היא דאמר יש נשיאות כפים במנחה בתעניות ובמעמדות, דכל יומא טעמא מאי אין נשיאות כפים במנחה משום שכרות, והאידינא ליכא שכרות. ור' יוסי פליג עליה ואמר דגזרינן מנחה של תענית אטו מנחה דכל יומא. והלכה כר' יוסי בתעניות ובמעמדות וביום הכפורים דאית בהו תפלת נעילה, אבל בתעניות שאין מתפללין בהן נעילה, פרשי כהני ידיהו במנחתא דתעניתא, כיון דסמוך לשקיעת החמה מצלי לה, כתפלת נעילה דמיא. ומנחתא כהאי ליתא בכל יומא, הלכך לא גזרו בה: בתעניות ובמעמדות. הכי קאמר, ואלו הן שלשה פרקים, תעניות ומעמדות ויום הכפורים: ומעמדות. אנשי מעמד היו מתענים ארבעה ימים בשבוע: ב אלו הן מעמדות. מה טעם קאמר, מה טעם תקנו מעמדות, לפי שנאמר צו את בני ישראל וגו'; על כל משמר ומשמר היה מעמד. מקצת שבטי

mishmarot. Corresponding to each *mishmar* there was a *ma'amed* [made up of Israelites, selected from the entire Land, who would assist in such labors as gathering wood and join the priests and Levites in prayer during the sacrificial offerings] in Jerusalem. [This combined *ma'amed* was made up] of priests, Levites, and Israelites. When it reached the time for a [particular] *mishmar* to go up [to Jerusalem], the priests and Levites went up to Jerusalem, and those Israelites of that *mishmar* [who lived a great distance and were unable to go up to Jerusalem] gathered in their own cities, [fasted, prayed and] read the [portion in the Torah relating the] narrative of creation [thus symbolizing that the world stands on the merit of the Temple service].

(3) The men of the *ma'amed* would fast four days of the week, from Monday through Thursday; they would not fast on Friday in honor of Shabbat, nor would they fast on Sunday, so that they don't change over from rest and delight [and from having a *יתירה*], to [sudden] toil and fasting, and [as a result possibly] die [because the departure of the *יתירה* after Shabbat leaves one in a weakened state]. On Sunday [they read]: "In the beginning", and: "Let there be an expanse" (Genesis 1:1-8). On Monday [they read]: "Let there be an expanse", and: "Let the waters be gathered together" (ibid. verses 6-13). On Tuesday: "Let the waters be gathered together", and: "Let there be lights" (verses 9-19). On Wednesday: "Let there be lights," and: "Let the waters swarm" (verses 43-23).

רבנו עובדיה מברטנורא

ישראל חלוקים לעשרים וארבעה חלקים, שלוחים מכל ישראל לעמוד על הקרבן עם הכהנים והלוים שבאותו משמר: **וישראל שבאותו משמר מתכנסין לעריהם**. אותם שהיו רחוקים מירושלים ולא היו יכולים לעלות לעמוד על הקרבן במשמר שלהן, מתכנסים בבתי כנסיות בעריהן ומתענים ומתפללים וקורין בתורה בכל יום במעשה בראשית להודיע שהעולם עומד על העבודה שעושים במקדש. **ג** ולא היו מתענים בערב ישת מפני כבוד השבת. ואין צריך לומר בשבת עצמה. ולא ביום ראשון מפני שהוא שלישי ליצירה, שבערב שבת נברא אדם, ויום שלישי ליצירתו חלוש טפי דכתיב (בראשית לד) ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים. אי נמי, מפני שבשבת נתנה בו נשמה יתירה ולמוצאי שבת ניטלת ממנו, ואם היו מתענים ביום ראשון היו מסתכנים. ובכל יום היו אנשי מעמד מתפללין

On Thursday: “Let the waters swarm”, and: “Let the earth bring forth” (verses 20-31). On Friday: “Let the earth bring forth” (verses 24-31), and: “The heavens were completed” (ibid. 2:1-3). A long section [one that contained five or more verses] was read by two people, while a short one is read by one [person, since we call up three people (Kohen, Levi, and Yisrael) to read the Torah. Thus on Sunday the long section is read as follows: The first reads, Genesis 1:1-3, the second one re-reads verse 1:3 and continues through verse 5) and the third one reads three verses from: “Let there be an expanse,” (verses 6-9)]. [This was done] at *shahrit* and [for the city *mishmar* who did not go up to Jerusalem, this reading was repeated] at *mussaf* [however, the *mishmar* that came up to Jerusalem were busy assisting in the Temple and did not read at *mussaf*]. At *minhah* they gathered and would read the section by heart [without bringing a Torah Scroll] like one reading *shema*. They would not gather [in the synagogue] on Friday at *minhah*, in honor of Shabbat.

(4) On any day that Hallel is recited [and there is no *mussaf* such as on Hanukah] there is no *ma'amad* [prayers, nor is there the *ma'amed* Torah reading] at *shahrit* [for the *mishmar* on duty in the Temple]. Whenever, there is a *mussaf*-offering, [such as on Rosh Hodesh and thus there were greater responsibilities for the members of the *mishmar* assisting in the Temple offerings] there is no [*ma'amad* prayers or Torah reading] at [*mussaf*, *minha*, or] *ne'ilah*. Whenever, there is a

רבנו עובדיה מברטנורא

תפלת נעילה: פרשה גדולה קורין אותה בשנים. בפרשת בראשית לאחר שקרא הראשון שלשה פסוקים חוזר השני וקורא פסוק שלישי שקרא הראשון ומשלים פרשת בראשית, והשלישי קורא יהי רקיע. בשני, ראשון קורא יהי רקיע, ושנים קוראים יקו המים, וכן כולם: בשחרית ובמוסף כו'. הכא מיירי בכל שאר מעמדות שהיו חוץ לירושלים שהן היו קוראין במעשה בראשית כמשפטן אפילו ביום שיש בו קרבן מוסף דהא אינהו לא טרידי, אבל המעמדות שבירושלים ביום שיש בו קרבן מוסף לא היו קורין במוסף במעשה בראשית כדתנן לקמן קרבן מוסף אין בו במנחה, והשתא קרבן מוסף מעמד דמנחה דלאו דידיה דחי, מעמד דידיה לא כל שכן. בשחרית ובמוסף ובמנחה כו', הכי קאמר, בשחרית ובמוסף הוא דמביאין ספר תורה וקורין פרשה גדולה בשנים וקטנה ביחיד, אבל במנחה אין מביאין ספר תורה מפני טורח התענית, אלא קורין על פה: ערב שבת במנחה לא היו נכנסים. לבית הכנסת ולא היו קורין כלל, לפי שהיו טרודים לתקן צרכי שבת: ד יום שיש בו הלל. כגון ימי חנוכה שיש בהם הלל ואין בהם מוסף, אותן שבירושלים לא היו קורין שום פרשה בשחרית לפי שאין להם

wood-offering] [and the contributing family would bring additional celebratory sacrifices which were offered in the afternoon, immediately before the afternoon Tamid offering, (see next Mishnah)] there is no [ma'amed prayers or Torah reading] at

minhah; these are the words of Rabbi Akiva. Ben Azzai said to him: Thus did Rabbi Yehoshua teach: Whenever there is a *mussaf*-offering there is no *ma'amad* at *minhah* that day. Whenever there is a wood-offering [since this was a Rabbinic enactment, the Rabbis sought to strengthen and safeguard its practice and so they instituted that it supersedes the *ma'amed* and therefore] there is none at [*minhah* or] *ne'ila* [however, since the wood-offering was offered after *mussaf* there was no need to cancel the *ma'amed* prayers and Torah reading of *mussaf*]. Rabbi

Akiva then retracted in order to comply with Ben Azzai.

(5) The wood festival was celebrated by the priests and the people nine times [a year. When the Jews came up from Babel there was no wood in the Temple storehouse. A number of families donated wood at that time. In recognition, the Prophets at that time, instituted that these families continue to contribute wood even when the storehouses were full. The day on which the family brought wood they would bring voluntary offerings and it was declared a holiday]. On the first of Nissan it was the family of Arah, of the tribe of Judah; on the twentieth of Tammuz, it was the family of David, of the tribe of Judah; on the fifth of Av,

רבנו עובדיה מברטנורא

פנאי לעשות מעמדם, שההלל דוחה אותו: **קרבן מוסף**. ראש חודש שיש בו קרבן מוסף לא היו קורין שום פרשה בניעילה, וכל שכן שלא היו קורין פרשה במוסף עצמו ולא במנחה שהיא קודם נעילה, שקרבן מוסף היה דוחה אותם: **קרבן עצים אין בו במנחה**. כלומר, יום שיש בו קרבן עצים כדלקמן ואין בו קרבן מוסף, דוחה מעמד של מנחה, אבל לא של נעילה: **כך היה ר' יהושע שונה**. קרבן עצים דוחה מעמד דנעילה, וכל שכן שדוחה מעמד דמנחה, דקרבן עצי כהנים היה קרב קודם תמיד של בין הערבים, ואם דוחה מעמד של נעילה כל שכן שדוחה של מנחה הסמוך לו: **חזר ר' עקיבא להיות שונה כדברי בן עזאי**. דקסבר, קרבן מוסף מדברי תורה ודין הוא שלא ידחה אלא מעמד דמנחה, דליכא למיחש דלמא מדחי קרבן, דדברי תורה לא בעי חיזוק, אבל קרבן עצים כדברי סופרים דמי ודין הוא דלדחי מעמד דמנחה ונעילה, דבעי חיזוק כי היכי דלא לדחיה לקרבן עצים. ולא ירדתי לסוף דברי הרמב"ם בפירוש משנה זו, כי מדבריו נראה שהיו אנשי מעמד מתפללים תפלה יתירה בכל יום בין שחרית למנחה והיא נקראת תפלת מוסף. ודבר זה לא מצאתיהו לא בבבלי ולא בירושלמי: **ה זמן עצי הכהנים והעם**. כשעלו בני הגולה לא מצאו עצים בלשכה ועמדו אלו והתנדבו משלהם,

it was the family of Parosh, of the tribe of Judah. On the seventh of that [same] month it was the family of Yonadav the son Reichav; on the tenth of that [same] month it was the family of Sena'ah, of the tribe of Benjamin. On the fifteenth of that [same] month it was the family of Zatu, of the tribe of Judah, and with them were the priests, the Levites, and anyone who

was not sure of his tribe, and the family of the pestle smugglers, and the family of the fig cutters. On the twentieth of that [same] month, it was the family of Pahat-Moav, of the tribe of Judah. On the twentieth of that [same] month it was the family of Adin, of the tribe of Judah. On the first of Tevet, the family of Parosh returned for a second turn [this order was established by lots, see Nehemiah 10:35, and Ta'anit 28a]. On the first of Tevet, there was no *ma'amed* since [it was Hanukah, full] Hallel was recited and [because it was also Rosh

יְהוּדָה. בְּחֻמְשָׁה בָּאָב, בְּנֵי פָרְעֵשׁ בֶּן יְהוּדָה. בְּשִׁבְעָה בּוּ, בְּנֵי יוֹנָדָב בֶּן רֵכָב. בְּעֶשְׂרֵה בּוּ, בְּנֵי סְנָאָה בֶּן בְּנִימִין. בְּחֻמְשָׁה עֶשְׂרֵה בּוּ, בְּנֵי יִתְוָא בֶּן יְהוּדָה, וְעִמָּהֶם כְּהֵנִים וְלוֹיִם וְכָל מִי שְׁטָעָה בְּשִׁבְטוֹ, וּבְנֵי גּוֹנְבֵי עָלֵי בְּנֵי קוֹצְעֵי קִצְעוֹת. בְּעֶשְׂרִים בּוּ, בְּנֵי פַחַת מוֹאָב בֶּן יְהוּדָה. בְּעֶשְׂרִים בְּאֵלּוּל, בְּנֵי עֲדִין בֶּן יְהוּדָה. בְּאַחַד בְּטַבַּת שָׁבוּ בְּנֵי פָרְעֵשׁ שְׁנִיָּה. בְּאַחַד בְּטַבַּת לֹא הָיָה בּוּ מַעְמֵד, שְׁהָיָה בּוּ הִלֵּל

רבנו עובדיה מברטנורא

והתנו נביאים שביניהם שאפילו לשכה מלאה עצים יהיו אלו מתנדיים משלהם. וביום שמביאים העצים מביאים עמחן קרבן נדבה ועושים אותו היום יום טוב, וכן כתוב בספר עזרא (נחמיה ו) והגורלות הפלנו על קרבן העצים וגו' להביא לבית אלהינו בעתים מזומנים לשנה: **וכל מי שטעה בשבטו.** ולא היה יודע אם מי ילך, ילך עם בני ותוא: **ובני גונבי עלי.** מפרש בגמרא שפעם אחת גזרו האיובים שמד על ישראל שלא יביאו ביכורים למקדש והושיבו שומרים בדרכים על כך, ועמדו אנשים כשרים שבאותו הדור והביאו סלי ביכורים וחפו אותם בקציעות דהיינו תאנים יבשים ונושאים על כתפם עלי, הוא עץ גדול עשוי כעין בוכנא שכותשים בו הדייסא והיו רגילין לכתוש בו הקציעות לעשות מהם עיגולי דבילה, וכשהיו פוגעים בשומרים, אומרים להם אנו הולכים לעשות שני עיגולי דבילה במכתשת שלפנינו בעלי זה שעל כתפינו, וכך היו מביאין ביכורים לירושלים. ועל שם כך נקראו בני גונבי עלי, כלומר גונבי לב השומרים בעלי שעל כתפם. ובני קוצעי קציעות, על שם שחותכין עיגולי הדבילה במקצועות. ואלו האנשים הכשרים עצמן עמדו פעם אחרת שגזרו שמד שלא להביא עצים למערכה, ותקנו סולמות והיו אומרים לשומרים, ליטול שני גזולות משוכך זה שלפנינו בסולם זה שעל כתפינו אנו הולכים, ועל שם כך נקראו בני סלמאי הנתוצאי, שהיו נותצים הסולמות אחר שעברו מן השומרים, ומביאין מהם עצים למערכה. וכל אלו מביאין עצים עם בני ותוא: **שבו בני פרעוש שניה.** שלאחר שסיימו מטיילין פייסות איזה באחרונה, כדכתיב והגורלות הפלנו על קרבן העצים: **שהיה בו הלל.** לפי שאחד בטבת חל בחוכה לעולם, ובחנוכה גומרים את ההלל. אבל הלל דראש חודש שאין קריאת ההלל בו אלא מנהג בעלמא, לא דחי מעמד. ומהאי טעמא לא חשיב ראש חודש ניסן דאית

Hodesh] there was a *mussaf*-offering and a wood-offering. [Although Rosh Hodesh Nissan also had Hallel, a *mussaf*-offering, and a wood-offering, nevertheless, it is not listed, since Hallel on Rosh Hodesh is a custom rather than obligatory.]

(6) Five [tragic] events befell our fathers on the seventeenth of Tamuz, and five on the ninth of Av. On the seventeenth of Tamuz, the Tablets [of law] were broken. [The Ten Commandments were given on the sixth of Sivan, Moshe ascended Heaven the next day to receive the Torah, he stayed there for forty days, coming down with Tablets on the seventeenth of Tamuz. Upon discovering the golden calf, he broke the Tablets.] The daily Tamid-offering was discontinued [due to the siege on Jerusalem there were no lambs available], a breach was made in the city wall, and Apostomos [the Greek general] burned the Torah, and an idol was placed in the Temple [by Menashe, King of Judah, in the first Temple era, or, according to another view in the Yerushalmi, by Apostomos in the second Temple era]. On the ninth of Av, it was decreed that our fathers should not enter the Land, the Temple was destroyed the first and second time, Beitar was captured and the city [of Jerusalem] was plowed under. From the beginning of Av, we diminish joy.

(7) During the week of *Tishah B'Av*, it is forbidden to cut hair and wash [one's clothes, the entire week until after the fast]. However, [during the era when Bet Din would proclaim Rosh Hodesh, if *Tishah B'Av* fell on a Friday], on [the] Thursday [before *Tishah B'Av*] it is permitted [to wash one's clothes] in honor of Shabbat [according to our current calendar *Tishah B'Av* never falls on a

רבנו עובדיה מברטנורא

ביה נמי הלל וקרבן מוסף וקרבן עצים: ו בשבעה עשר בתמוז נשתברו הלוחות. שהרי בששה בסיון נתנו עשרת הדברות ובשביעי בהשכמה עלה לקבל את שאר התורה ושהה שם ארבעים יום, נמצאו כלים בשבעה עשר בתמוז, וכשירד שבר את הלוחות: ובטל התמיד. שלא היו שם כבשים להקריב, שבאה העיר במצור: והעמיד צלם בהיכל. פליגי בה אמוראי בירושלמי, חד אמר צלם של מנשה ובבית ראשון מיירי. וחד אמר צלם של אפוסטמוס שהיה משרי היונים ובבית שני היה: ז שבת שחל תשעה באב. שבוע שחל תשעה באב להיות בתוכו: אסור לספר ולכבס. כל אותו שבוע עד שיעבור התענית: ובחמישי מותרים. כשהיו מקדשים על פי הראיה וחל תשעה באב להיות

Friday]. On the afternoon before Tishah B'Av [when having the last meal before the fast] a person may not eat two cooked foods [which a person would not eat raw], nor may he eat meat, or drink wine. Rabban Shimon ben Gamliel says: He merely makes a reduction [i.e., if he usually has three cooked foods, or glasses of wine, he cuts back to two, if he usually has two, he cuts back to one; the *halachah* does not follow this view]. Rabbi Yehudah obligates turning over the beds [and sleeping on the ground, the *halachah* does not follow this view], the Sages, however, did not agree with him.

(8) Rabban Shimon ben Gamliel said: Israel had no greater days of joy than the fifteenth of Av [on which day: The decree of death was lifted from the generation of the *Midbar* which had been in effect for forty years; the guards that Yeravam ben Nevat put in place to prevent the Israelites from visiting Jerusalem were disbanded; the dead of Beitar were allowed to be buried, and on that day of the year they ceased cutting trees for altar wood since the sunlight is no longer strong enough to dry out the moisture from the wood] and Yom Kippur [on which day the second Tablets were given, and is the day of atonement]. On these days the daughters of Israel would go out dressed in white which were all borrowed in order not to shame anyone who didn't have [a suitable white dress]. All the garments required ritual immersion [before being donned to ensure their purity from *niddus*]. The daughters of Jerusalem would go out and dance in the

רבנו עובדיה מברטנורא

בערב שבת, מותרים לכבס בחמישי שלפני התענית, מפני כבוד השבת: **שני תבשילין**. אין איסור משום שני תבשילין אלא דבר שאינו נאכל כמות שהוא חי, אבל דבר הנאכל כמות שהוא חי כגון חלב וגבינה וקטנית בזמן שהיא לחה אף על פי שבשולן אין בהן משום שני תבשילין: **ולא יאכל בשר ולא ישתה יין**. הני מילי לאחר חצי היום ובסעודה המפסקת שאין דעתו לאכול אחריה סעודת קבע. אבל קודם חצי היום אפילו בסעודה המפסקת, או בסעודה שאינה מפסקת אפילו לאחר חצי היום, שרי לאכול שני תבשילין, ובבשר וביין: **רבן שמעון בן גמליאל אומר ישנה**. אם היה רגיל בשני תבשילין אוכל תבשיל אחד. היה רגיל בשני כוסות של יין שותה כוס אחד. ואין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל: **בכפיית המטה**. שכופה המטה על פניה ולא ישכב עליה אלא בקרקע. ואין הלכה כרבי יהודה: **ח כחמשה עשר באב**. שבו כלו מתי מדבר בשנת הארבעים. ובו נתבטלו אותן השומרים שהושיב ירבעם בן נבט שהיו מונעים את ישראל שלא יעלו לרגל. ובו ניתנו הרוגי ביתר לקבורה. ובו היו פוסקים מלכרות עצים למערכה לפי שמאז תש כח של חמה שאין בה כח ליבש העצים מלחותן: **יוום הכפורים**. שבו נתנו לוחות האחרונות, והוא יום מחילה וסליחה: **שואלים**. שכולן שואלין,

vineyards. And what would they say? Young man, lift up your eyes and see what you choose for yourself. Don't set your eyes upon beauty; rather, set your eyes upon family. [For] grace is false and beauty is vain; a woman who fears the Lord she will be praised. And the verse further states: "Give her from the fruit of her hands and let her deeds praise her in the gates" (Proverbs 31:30). So too, Scripture says: "Go forth O you daughters of Zion and gaze upon King Shlomoh [i.e., the Holy One, the King of Peace] crowned with the crown His nation made for Him on the day of His wedding and on the day of the gladness of His heart" (Songs 3:11). On the day of His wedding refers to [Yom Kippur] the [day of the] giving of the Torah [i.e., the second Tablets], and on the day of the gladness of His heart, refers to the building of the Holy Temple [inaugerated on Yom Kippur], may it be built speedily in our days, Amen.

רבנו עובדיה מברטנורא

אפילו עשירות, שלא לבייש את מי שאין לו: **טעונים טבילה**. קודם שילבשום. לפי שאין כל אחת בקיאה בחברתה שמא נדה היתה: **יוצאות וחולות**. כמו, או תשמח בתולה במחול (ירמיה לא): **במלך שלמה**. הקב"ה שהשלום שלו: **אמו**. כנסת ישראל: **זה מתן תורה**. יום הכפורים שבו נתנו לוחות אחרונות: **זה בנין בית המקדש**. שנתחנך ביום הכפורים:

יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות, בחור, שא נא עיניך וראא, מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה. (משלי לא) שקר החן והבל היפי, אשה יראת יי היא תתהלל. ואומר, תנו לה מפרי ידיה, ויהללה בשערים מעשיה. וכן הוא אומר, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו. ביום חתנתו, זו מתן תורה. וביום שמחת לבו, זה בנין בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו. אמן.;